

STATISTISCH STRUINEN

OP SNELSTROMEND WATER

Weten waar de vis precies zwemt en alleen die plekjes bevissen: zo gaat specialist Ruben Veetman (48) te werk als hij statisch vissend in stromend water barbeel en kopvoorn belaagt. Aan de Limburgse Geul laat hij op een voorjaarsochtend zijn aanpak zien.

TEKST: BARD BORGER > FOTOGRAFIE: LAURENS EGGEN

“Kijk, vanaf die plek kun je perfect recht in dat stroomnaadje vissen”, legt Ruben uit terwijl hij vanaf een brug vlakbij de parkeerplaats naar het wervelende water wijst. Zo’n twee meter onder ons stroomt de Geul, een wild meanderend en lieflijk riviertje dat bij hevige regenval spierballen krijgt en aanzwelt tot een kolkende massa. Vandaag houdt het water zich koest en zorgen de groene oevers voor een schilderachtige setting. Ruben heeft een uurtje geleden al op enkele plekjes gevoerd en gaat ons voor, zijn ogen vrijwel continu op het water gericht. Al na een meter of tien legt hij zijn spullen in het gras naast het pad en legt hij de laatste meters richting de oever sluipend af tot op de eerder gespote stek vlakbij het water. Met een beheerst pendelworpje legt hij het aas – een blokje lunchvlees – pal voor zich in de stroming. Vogels fluiten, het water ruist, maar Ruben is muisstil.

IN ÉÉN KEER KROM

“Shit, mis!”, klinkt het na een minuut of vijf ineens terwijl de soepele hengel in het luchtledige zwiept. Teleurgesteld, maar stijf van de adrenaline kijkt Ruben ons over zijn schouder aan. “Zag je die top in één keer krom gaan? Dat is typisch kopvoorn. Bij een barbeel zie

je eerst een paar tikjes op de hengeltop. Jongens, wat is dit balen. Volgens mij was het ook echt een knap exemplaar.” Al snel rijst de vraag of deze vis zich alsnog laat vangen. “Dat kan zeker hoor, de haak heeft-ie niet gevoeld. Er kunnen bovendien best meerdere vissen op zo’n plekje liggen”, klinkt het overtuigd. “Ik probeer het gewoon nog even.” Ruben opent een bak gevuld met blokjes lunchvlees, zet er één op zijn haakmaatje 8 (type: wide gape) en legt weer in op dezelfde vierkante meter. Vervolgens draait hij de lijn behoedzaam strak tot het topje van de hengel (3.60 meter, type quivertip) nét iets krom blijft staan. De hengel houdt hij nu in zijn hand, want een misser zoals die van net wil hij geen tweede keer meemaken. “Ik had de hengel heel éven in het gras gelegd en juist op dat moment kwam de aanbeet. Dat zul je altijd zien.” Ruben wacht tien minuten op een herkansing, maar actie blijft uit.

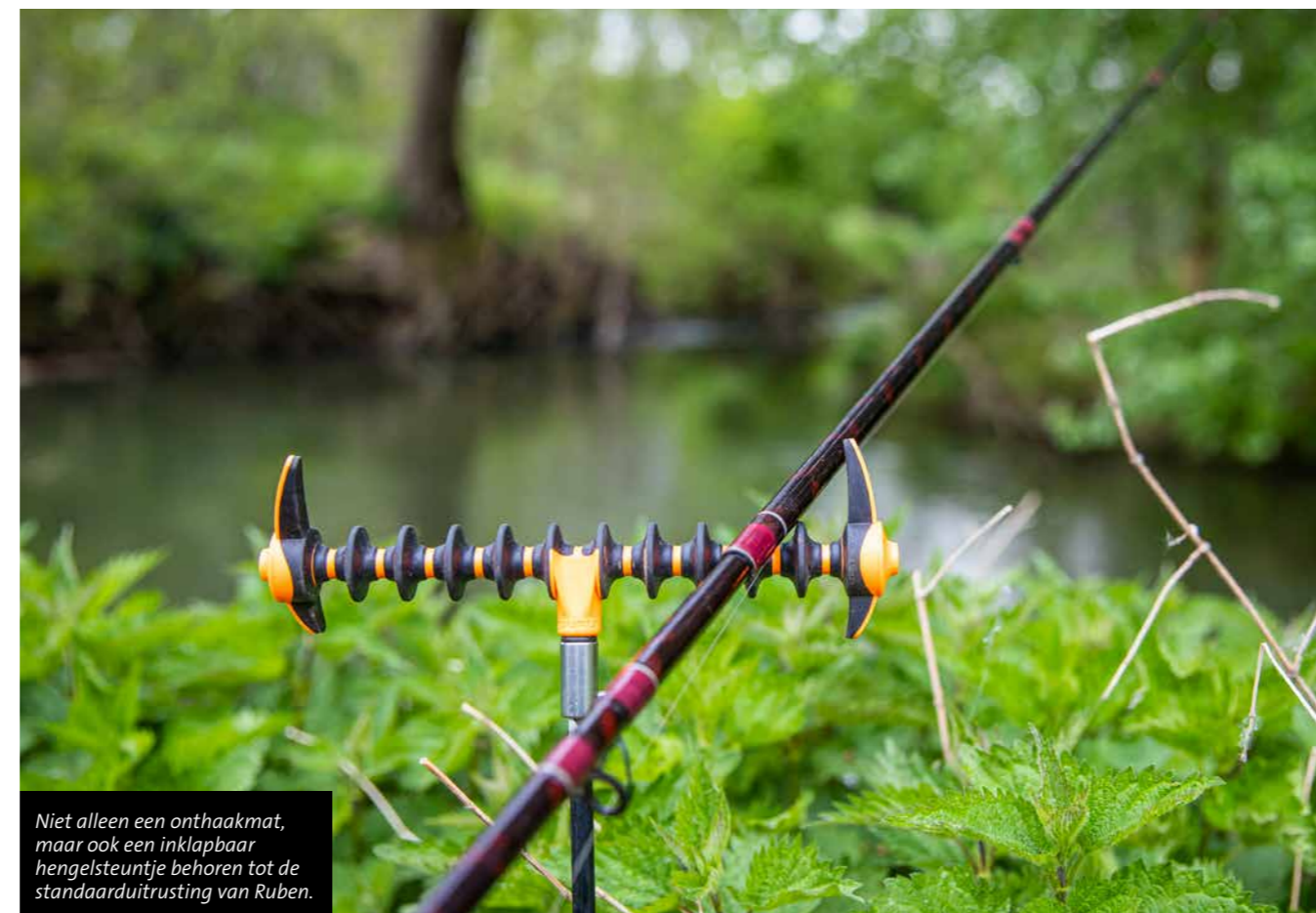
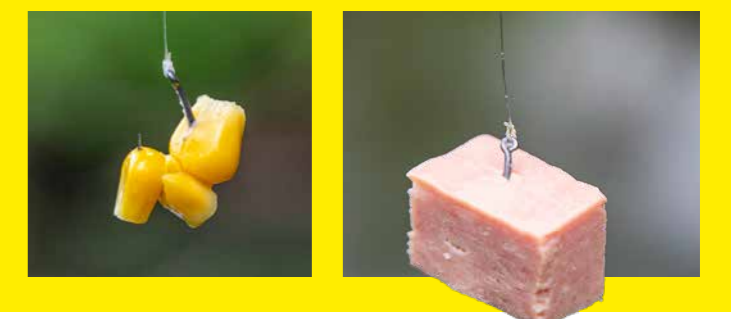
WATER SCANNEN

Op een steenworp afstand ligt stek nummer twee: een langgerekte geul van zo’n 1,5 meter diep waar het water iets minder hard lijkt te stromen. Turend door zijn polaroid zonnebril – die de schittering van het zonlicht op het water wegneemt – legt Ruben uit hoe hij van een afstand het water op dit soort (potentiële) stekken

scant. “Kopvoorn en barbeel houden beide van stroming, maar liggen niet precies op dezelfde plekken. Barbeel heeft graag kiezels als ondergrond (waar hij met zijn buik tegenaan gaat liggen, red.) en houdt zich bij voorkeur op in de hoofdstroom, terwijl kopvoorn meestal wat luwere plekken opzoekt. Die hoofdstroom heb je meestal snel gevonden, maar voor kopvoorn moet je naar stroomnaadjes zoeken en naar plekken waar het water rustig draait – dat zijn vaak de diepere kuilen. Op dat soort plekken wachten ze geduldig op aas dat >>

GEUR EN KLEUR

Vissend op soorten als barbeel en kopvoorn kiest Ruben graag voor aassoorten die door hun geur of kleur flink opvallen, zeker als het water na regenval troebeler is dan gebruikelijk. “In stromend water geldt voor vissen het recht van de snelste, want aas komt vaak maar één keer voorbij – en dan moet je het hebben”, aldus Ruben. Felle kleuren en sterke geuren vallen simpelweg meer op dan een klein trosje maden. Als alternatief voor maiskorrels (die vooral door hun kleur opvallen) en sterk geurend lunchvlees uit blik, gebruikt Ruben ook graag een ‘stinkend’ balletje of blokje kaas. Hiervoor maakt hij vaak al thuis een flinke bal van een mix van kazen, die hij smelt in een pan met pizzadeeg en olie tot het geheel de juiste structuur heeft. Wat voor soort aas je ook op de haak gebruikt, belangrijk is dat het zacht is”, aldus Ruben. “Anders komt na een aanbeet de haak niet goed vrij bij het aanslaan.”

DANKZIJ EEN KLEIN FELROOD STAAFJE OP ZIJN HENGELTOP ZIET RUBEN EEN AANBEET EXTRA GOED

Een vrij schuivend gewichtje van een gram of tien is vaak al voldoende om in ondiep, stromend water het aas mooi te presenteren.

door de stroming wordt meegevoerd. Insecten, kikkers en zelfs kleine visjes; ze eten werkelijk alles. Zie je trouwens ook die witte belletjes op het water? Dat is een teken van zuurstofrijk water, dus daar zit je qua stekkeuze ook altijd goed.”

LICHT MATERIAAL

Weer sluipt Ruben als een roofdier naar het water en deponeert hij zijn aas voorzichtig in de stroming. Terwijl zijn blik gefocust blijft op het hengeltopje, vertelt hij op fluistertoon hoe zijn liefde voor deze visserij ooit ontstond. “Ik vis al vrijwel mijn hele leven en doe eigenlijk alles – van karpervissen tot roofvissen en vliegvisseren – maar omdat mijn wieg in Mechelen stond, heeft stromend water al vroeg mijn hart veroverd. Naast de vlieg en het ‘trottend’ vissen (met een dobber, red.) kan statisch vissen op dit type water ook bijzonder effec-

tief zijn. Het aas stroomt dan immers niet snel voorbij, maar ligt steeds in de buurt van de vis. Bijkomend voordeel op kleinschalige beekjes is dat je er heel licht materiaal kunt gebruiken – in mijn geval bijvoorbeeld een 25/00 nylon hoofdlijn en een carbon onderlijn van zo’n veertig centimeter in dezelfde dikte. Een vrij schuivend gewichtje van ongeveer tien gram is vaak al voldoende. Belangrijk is dat je hengel niet te hard is en voldoende lengte heeft, want alleen dan kun je een vluchtende vis goed weghouden van obstakels zoals overhangende takken en stronken. Mijn hengel is trouwens al twintig jaar oud en zeker niet de lichtste, maar ik ben verliefd op de prachtige kromming ervan.”

BINNEN TWEE MINUTEN

Als de tweede en derde stek geen aanbeet opleveren – laat staan vis – neemt Ruben ons mee naar een plek

iets verderop aan de Geul. Het water versmalt hier iets en komt daardoor stroomafwaarts in een forse versnelling – en in de kuil die daardoor ontstaat is het te doen. “Als het hier wel lukt, gebeurt het binnen twee minuten”, voorspelt Ruben. “Eigenlijk geldt dat vrijwel steeds bij deze visserij: de vissen liggen sterk geclusterd op bepaalde plekjes en twijfelen niet of nauwelijks als ze (soms letterlijk) een worst krijgen voorgehouden.” Die theorie lijkt te kloppen: binnen no time na de inworp ziet Ruben het topje kromgaan, zet hij de haak en raakt hij verwickeld in een stevig robbertje vechten met een barbeel. “Wat een prachtige dieren, hè? Hier kan ik dus geen genoeg van krijgen”, klinkt het even later terwijl hij poseert met de puntgave vis. “Zo zie je maar hoe effectief deze methode op stromend water kan zijn.”

>>LET OP<<

STATISCH VISSSEN MAG NIET ALTIJD

Omdat in snelstromende Limburgse beekjes vaak bovengemiddeld veel zeldzame vis zwemt en de kans op lijnbreuk bij bodemvissen groter is dan bijvoorbeeld met een vlieg, is statisch vissen op bepaalde riviertjes of delen hiervan niet toegestaan. Op de bovenloop van de Geul tussen Meerssen en Bunde – waar Ruben voor deze reportage viste – mag het wél. Controleer voordat je gaat vissen goed de regels die voor de Limburgse beekjes gelden via de gratis VISplanner app of op www.visplanner.nl. Denk onder meer aan de vereiste VISpas en aanvullende voorwaarden (in sommige gevallen ook ‘fly only’).

**OP DE LAATSTE STEK
VERZILVERT RUBEN EEN
MOOIE AANBEET EN
BARST DE STRIJD LOS**

witte belletjes en schuim markeren zuurstofrijk water